

Publicerad 2007-07-16 15:31 av Sarajevo

och alla hoppade i takt

1.

hon sa att hon var tvungen att säga det
hon sa att det inte spelade någon roll
hon sa att allt varit i rörelse men sen stannat upp
hon sa att barnet varit en flicka
hon sa att hans mun hade vattnats och hennes ungdom lösts upp
hon sa att hon sista kvällen druckit hans blod och allt smakade aska
hon sa att hon hade spytt all luft ut ur varje cell
hon sa att han fortfarande levde men i underjorden av mensblod
och lukten av sin egen ruttnande kropp
hon sa att hon skulle göra samma sak om och om igen

2.

och jag undrar om jag kan ge mer
än utlösning eller upplösning
för det bästa av allt:
det mest triviala.
som cigaretten efteråt
som att sova
som att kräkas
som att förlösas
som vågspel
eller gränsstrider
som att bedra för att inte bedras
som utlösning för utlösning efter utlösning

som en maskin

3.

hon brukade sätta på dem bindlar
när hon inte stod ut längre
med deras tomma ögon
böjde bak armarna
för den där mekaniska smärtan
hon smörjde in dem varsamt med bensin
för att få bort lukten

ibland kände hon deras iskalla fingrar
alltid på fel ställe
hon gränslade dem
ibland la hon dem ovanpå
hon visste hur de fungerade
vart hon skulle borra med fingrarna
i deras döda kött

4.

jag tvingande henne att borra ner sina naglar
i bröstet ända ner till artärerna
ändå kom inget blod

5.

hopväxta på den mest atomkritiska nivån
hans atomer knivar bajonetter stickor vapen
hennes hud gift aska magsyra lava svavel
könsorganen var cancer
växte ut ur magen i huvudet växte in i lungorna
fick svårt att andas
varje andetag är en strid mot flykten för varje fylld lunga med aska
lite svartare lite mindre levande
i luften fanns små partiklar på festerna känslor som hopade sig i luften
i varje partikel något ovälkommet att finnas till var att väja för kulorna
att andas rätt luft
att hoppa i takt att aldrig vila

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sarajevo med Poeter.se id #9198 innehar upphovsrätten